

Mirem amb bon ulls els emigrants

Dv, 15/01/2010 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Diumenge vinent, 17 de gener, és la Jornada Mundial de les Migracions. De fet és una molt bona oportunitat perquè que ens pot ajudar a mirar el nostre entorn social i [les nostres comunitats cristianes](#) i veure que cada vegada són més aquells que són nous, cada vegada hi ha més estrangers que viuen entre nosaltres i que participen en les nostres celebracions, que s'acullen en les nostres catequesis o que reben els sacraments. Val a la dir que aquest col·lectius dels immigrants és un dels sectors que amb més dificultat està vivint la crisi econòmica, per culpa justament de la manca de treball. Amb aquest motiu, de la celebració de la Jornada Mundial de l'emigrant i el refugiat, el papa Benet XVI ha fet públic [un interessant missatge](#) del qual us n'ofereixo uns petits fragments perquè ens ajudin en la nostra reflexió i ens propiciïn un canvi en la nostra mirada, en la nostra mentalitat i en el nostre cor de cara als immigrants que han arribat fins a nosaltres.

Diu el papa que *“la celebració de la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat ens ofereix novament l'ocasió per a manifestar la sol·licitud constant de l'Església pels qui viuen, de diferents maneres, l'experiència de l'emigració”*. Es tracta d'un fenomen que, com va escriure el mateix papa en l'encíclica Caritas in veritate, “impressiona pel nombre de persones implicades, per les problemàtiques socials, econòmiques, polítiques, culturals i religioses que planteja, i pels desafiaments dramàtics que suposa per a les comunitats nacionals i per a la internacional. L'emigrant és una persona humana amb drets fonamentals inalienables que tothom ha de respectar sempre. El tema d'enguany —«Els emigrants i els refugiats menors d'edat»— toca un aspecte al qual els cristians presten molta atenció, recordant l'avertiment de Crist, que en el judici final considerarà referit a ell mateix tot el que s'ha fet o deixat de fer «a un d'aquests més petits». ¿I com podem no considerar entre «els més petits» també els emigrants i els refugiats menors d'edat? Jesús mateix, de petit, va viure l'experiència de l'emigrant, perquè, com ho narra l'evangeli (de Mateu), per a fugir de l'amenaça d'Herodes va haver de refugiar-se a Egipte juntament amb Josep i Maria. Malgrat que la Convenció dels Drets de l'Infant afirmi amb claredat que cal salvaguardar sempre l'interès del menor, al qual cal reconèixer els drets fonamentals de la persona de la mateixa manera que es reconeixen a l'adult, lamentablement en la realitat això no sempre és així. Encara que en l'opinió pública creixi la consciència de la necessitat d'una acció concreta i incisiva per a la protecció dels menors d'edat, de fet, molts d'ells són abandonats i, de maneres diverses, corren el risc de ser explotats... Desitjo de cor que es dediqui l'atenció que calgui als emigrants menors d'edat, que necessiten un ambient social que permeti i afavoreixi el seu desenvolupament físic, cultural, espiritual i moral. Viure en un país estranger sense punts de referència reals els genera innombrables trastorns i dificultats, a vegades greus, especialment als qui es veuen privats del suport de la seva família”.

Com veieu el papa en aquest text té tota la raó del món. I encara segueix: “Un aspecte típic de l'emigració infantil és la situació dels nens nascuts als països d'acollida o la dels fills que no viuen amb els seus pares, que van emigrar després del seu naixement, sinó que es reuneixen amb ells més tard. Aquests adolescents formen part de dues cultures, amb els avantatges i les problemàtiques lligades a la seva doble pertinença, una condició que, això no obstant, pot oferir l'oportunitat

d'experimentar la riquesa de la trobada entre diferents tradicions culturals. És important que se'ls doni la possibilitat d'acudir amb regularitat a l'escola i d'accedir posteriorment al món del treball, i que es faciliti la seva integració social gràcies a estructures formatives i socials oportunes. Mai no cal oblidar que l'adolescència representa una etapa fonamental per a la formació de l'ésser humà. Una altra categoria especial de menors és la dels refugiats que demanen asil, fugint per diverses raons del seu país, on no reben una protecció adequada. Les estadístiques revelen que el nombre està augmentant. Es tracta, per tant, d'un fenomen que cal estudiar amb atenció i afrontar amb accions coordinades, amb mesures de prevenció, protecció i acolliment adequats, d'acord amb el que preveu la Convenció dels Drets de l'Infant (cf. art. 22). Em dirigeixo ara especialment a les parròquies i a les nombroses associacions catòliques que, animades per l'esperit de fe i de caritat, fan grans esforços per a sortir a l'encontre de les necessitats d'aquests germans i germanes nostres. Alhora que expresso la meua gratitud per tot el que s'està fent amb gran generositat, vull invitar tots els cristians a prendre consciència del desafiament social i pastoral que planteja la condició dels menors emigrants i refugiats. Ressonen en el nostre cor les paraules de Jesús: «Era foraster, i em vau acollir» (Mt 25,35), i també el manament central que ell ens va deixar: estimar Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota el pensament, però unit a l'amor al proïsme (cf. Mt 22,37-39). Això ens porta a considerar que cada intervenció concreta nostra ha d'alimentar-se sobretot de fe en l'acció de la gràcia i de la divina Providència. D'aquesta manera, també l'acolliment i la solidaritat amb l'estranger, especialment si es tracta d'infants, es converteix en anunci de l'evangeli de la solidaritat. L'Església ho proclama quan obre els seus braços i actua perquè es respectin els drets dels emigrants i dels refugiats, estimulants els responsables de les nacions, dels organismes i de les institucions internacionals perquè promoguin iniciatives oportunes en suport seu. Que la Santíssima Mare de Déu vetlli maternalment sobre tots i ens ajudi a comprendre les dificultats dels qui són lluny de la seva pàtria. A tots els qui tenen relació amb el vast món dels emigrants i refugiats els asseguro la meua pregària i imparteixo de cor la benedicció apostòlica". Així acaba aquest breu document pontifici.

Tot llegint-lo no he pogut deixar de recordar també la festa que celebràvem ara fa just 10 dies, la festa de l'Epifania, la festa que popularment anomenem dels Reis. De fet més que una festa és un reconeixement, però no només d'unes persones, d'uns mags vinguts de l'Orient, sinó que és el reconeixement que la salvació de Déu és universal, és oberta i és per a tothom, sigui d'on sigui i vingui d'on vingui. Per això és important la figura dels mags, perquè són uns homes emigrants que no són dels nostres, que són uns vinguts de fora. Ells no són occidentals, sinó orientals. Ells no són ni jueus ni cristians, sinó que són mags, son potser uns astròlegs, homes que miren i creuen en les estrelles. Però, tot i no ser de la nostra religió ni de la nostra creença, resulta que sí que actuen bé. Són bones persones. Son homes que es posen en camí, que busquen, que no desesperen i que, tard o d'hora, arriben fins a Jesús i saben reconèixer-lo com a Déu (amb l'encens), com a rei (amb l'or) i com a salvador i guaridor (amb la mirra). Per tant, acabem de celebrar una festa que és dels estrangers, dels no creients, i esperem que ens quedi una bona actitud de respecte i de reconeixement per als estrangers i per als no creients que viuen entre nosaltres.